

[Henry Christensen.]

me måde, som man har gjort her, en kapitalisering af, hvad der i virkeligheden ligger af forpligtelser på dette område; det vil være store tal, han kommer til.

Man beklager sig over, at de, der sparer op på indekskontrakt, ikke betaler skat af opsparingen nu. Det gør man sandelig heller ikke, når man er tjenestemand eller minister eller folketingsmand, for vores pension præsterer det offentlige uden én eneste skattemæssig øres konsekvens for os, men det er langt, langt større begunstigelser, der ligger her. Det, man gør nu, er, at man øger forskelsbehandlingen i vilkårene, og når man henviser til forudsætningerne i sin tid om folkepensionen, var det måske mange medlemmers forudsætning, at man skulle mindske forskellen i vilkårene for borgerne her i Danmark, når det drejer sig om de vilkår, de skulle have, når de blev gamle.

Jeg skal ikke gøre mange bemærkninger her om det regnestykke, der stilles op, for det kan vi måske vende tilbage til. Men vi kan jo måske klarest se på, hvordan stillingen er for den, der nu for første gang i år når at få indeksudbetaling. Han kan have tegnet 4 kontrakter i 1956-57, der dengang forudsatte 500 kr.s udbetaling, hver altså på 2.000 kr. Nu er de på 913 kr. hver, altså godt 1.600 kr. mere end det, der var forudsat dengang. Af de godt 1.600 kr. har den pågældende selv måttet betale forhøjede bidrag, som pristallet er steget i årenes løb; han har altså betalt en del deraf. Lad så statens forpligtelser være 1.000 kr., hvor manden altså nu får udbetalt 3.600 kr.; staten får i skat 1.800 kr. ind fra ham. Er det en så forfærdelig katastrofal situation at være i? Samtidig har vi altså her haft en ordening, der virkelig betød noget som bidrag til den private opsparing her i Danmark.

Jeg kan sige, at venstre er imod det foreliggende lovforslag. Vi er det, fordi det ensidigt vil forringe vilkårene for den enkelte borgers private opsparing, og vi er det, fordi det vil øge uligheden mellem statens egne tjenestemandsansatte og den almindelige borger.

**Bernhard Baunsgaard:** Jeg vil gerne på det radikale venstres vegne sige, at vi

støtter ophævelsen af ordningen med at nytte indekskontrakter.

I sin begrundelse for ophævelsen af adgangen til at oprette disse indekskontrakter anfører økonomi- og budgetministeren, at der ydes store bidrag fra det offentlige, samt at disse bidrag ydes på to måder, dels, siger ministeren, gennem skattebegunstigelse, dels gennem indekstillaeg. Ministeren gør overordentlig meget ud af indekstillaegene, og jeg skal komme tilbage til det, men jeg vil gerne sige lidt mere om skattebegunstigelserne.

Det er jo kendt, at en skattebegunstigelse gavner mest den, der har mindst brug for den. Jo større indtægt, jo større støtte. Og nu i disse dage med trækprocenter er det jo så åbenbart; har man en trækprocent på 40, ja, så betales et tilskud på 40 pct., og har man en trækprocent på 65, ja, så får man et tilskud på 65 pct. Om dette siger økonomi- og budgetministeren i sin skriftlige fremsættelse, at hvis der sker en reel nyopsparing gennem halvdelen af indbetalingen på indekskontrakter, så finansierer staten og kommunerne løbende hele nyopsparingen. Jeg havde nær sagt: gid det var så vel. Men sagen er jo den, at stat og kommune har bogstavelig talt ikke indtægter ud over skatterne, og derfor er det rigtige at sige, at de skatteydere, der ikke har indekskontrakter, betaler for dem, der har. Sådan ligger det, og det er somme tider en god ting at gøre sig sagen ganske klar. Det er de andre skatteydere, der betaler for dem, der tegner indekskontrakter, og det er sådan, at de, der har mest i indtægt, får størst støtte af de andre skatteydere. Det er et princip, som vi ikke kan opretholde.

Ministeren har i sin fremsættelse derefter været inde på den byrde, som indekstillaegget betyder, og har stillet et regnestykke op, der skal forskrække os. Der tales om, hvad man skulle betale i dag for at slippe af med de forpligtelser, staten her har overtaget, og det siges, at det bliver sådan noget som 20 milliarder kr. Ærlig talt, det forekommer mig at være en lidt søgt måde at sige tingene på. På den måde kunne vi stille en hel del regnestykker op, som nok kunne få det til at gibbe i os. Hvad skulle vi f. eks. betale for at slippe af med de forpligtelser, det offentlige har, stat og kommune tilsammen,